

PRESENTACIÓ

El present número monogràfic reuneix un conjunt d'estudis literaris que se centren exclusivament en el gènere literari de la poesia, i intenta ser una aproximació a algunes relacions que es poden establir entre aquest gènere, la poesia, i el silenci. La proposta del monogràfic, poesia i silenci, afecta els fonaments del fet poètic i elimina qualsevol restricció d'espai o de temps. Des d'Orient fins a Occident, des de la literatura clàssica fins a la més actual del segle XXI, i passant per totes les produccions literàries occidentals i orientals, el silenci sempre ha estat lligat a la veu i a l'escriptura poètica. Aquesta relació permet investigar la configuració d'un univers temàtic, però també incidir en la projecció o repercussió de condicionaments historicosocials i de normes estètiques: en les imposicions de silenci o en les veus silenciades. I encara més, torna a l'origen, a l'expressió, als seus límits. D'aquest vincle deriva no sols el que G. Steiner va anomenar la *paradoxa del silenci*, és a dir, el silenci com a culminació de l'acte poètic, sinó també el tractament de tota una sèrie d'aspectes que travessen o conformen les "poètiques del silenci".

Els catorze treballs del present volum analitzen algunes possibilitats del múltiple i divers rendiment d'aquesta relació de reciprocitat. Així, alguns articles com el de Mariola Aparicio o Evelio Miñano se centren en l'obra de poetes com Vicent Andrés Estellés o Anise Koltz, en què el silenci té una importància cabdal pels avatars socials i personals que en condicionen l'escriptura. D'altres com els estudis de Joaquín Corencia, Bartolomé Segura o Begoña Pozo parteixen del silenci com a tema o actitud i revisen la importància en autors com Pedro Salinas o César Simón. Els articles de Ferran Carbó i Lourdes Sánchez cal situar-los a cavall entre la revisió temàtica i la indagació poètica de part de l'obra de Joan Vinyoli. El rediment del silenci en aspectes d'expressivitat es pot trobar exemplificat en l'obra d'E. A. Westphalen o en Andrea Zanzotto, estudiats per Beatriz Ferrús i Nova Lorenzini. També l'obra de Timothy Steele permet aquesta indagació i Paul Scott Derrick i Guillermo Peris se n'endinsen en la seua anàlisi. Per la

seua banda, Laura Monrós treballa, a partir d'un poemari de Samuel Beckett, la figura d'Eco com a representació de l'escissió del subjecte. L'article d'Antònia Cabanilles insisteix en la reflexió sobre els límits de la paraula, però ara des de l'obra poètica d'Ingeborg Bachmann i des de la seua renúncia a la poesia. D'altres, en canvi, són més generals, com el de Joaquín Beltrán, que reflexiona sobre la relació del silenci concretament amb l'èpica llatina, o més teòrics, com el d'Alfredo Saldaña en presentar consideracions sobre la poètica de l'inefable. Tot plegat un conjunt, divergent i alhora convergent, que comparteix els pols de poesia i silenci com a essencials, i que mostra les paradoxes que travessen aquesta relació.

ELS EDITORS